

Arrest

nr. 128 469 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit Quetta. U verklaarde sjiitische te zijn. U zou eind jaren '90 uw huidige echtgenoot W.(...) A.(...) (OV X en 11/15528Z) hebben leren kennen. Zijn familie heeft daarop een huwelijksaanzoek gedaan. Echter bleek toen dat hij soenniet is. Daarop werd het huwelijk door beide families onaanvaardbaar geacht. Echter zouden jullie, dankzij de steun van een oom van u én een oom van uw man, in 1999 toch zijn gehuwd te Quetta, waarna jullie in Karachi zijn gaan wonen. Later verhuisden jullie naar Lahore waar uw woonst in 2002 in brand werd gestoken. Daar werd een "FIR" (First Information Report) van opgesteld. Daarna verhuisden jullie weer terug naar Karachi. In Lahore kocht uw man uiteindelijk, op uw naam, een huis waar jullie woonden, van 2007 tot 2011. In de periode voor 2007 studeerde u nog rechten en Engels aan de

universiteit. Uw man werkte van 2007 tot 2011 in twee verschillende banken in Lahore. Sinds het huwelijk in 1999 had uw echtgenoot geen contacten meer met zijn familie, met uitzondering van een oom (diegene die ook bij uw huwelijk had geholpen). Uzelf zou in 2001, bij de geboorte van jullie dochter, nog gebeld hebben met uw moeder. Daarna zou u geen enkel contact meer hebben gehad met uw familie, eveneens met de uitzondering van een oom (nl. die oom die ook bij uw huwelijk had geholpen). Omdat jullie uiteindelijk via uw oom te weten kwamen dat jullie families wisten van jullie verblijf in Lahore, hebt u op aanraden van de oom van uw man besloten Pakistan te verlaten. U beschikte sinds 2008 over een paspoort en vroeg een visum aan voor het Verenigd Koninkrijk (VK). Dat werd geweigerd. Daarop hebt u op 6 mei 2011 Pakistan verlaten met behulp van een smokkelaar. Per vliegtuig en met valse paspoorten reisden jullie naar Tasjkent (Oezbekistan). Van daaruit reisden jullie per auto naar België waar jullie op 19 mei 2011 asiel aanvroegen. Uw paspoort liet u thuis achter. Het huis is op slot. Vanuit België had u enkel contact met de burens die op jullie huis passen.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde uw echtgenoot verschillende studiedocumenten neer van u en uw vrouw, evenals een FIR ('First Information Report'), een internetuittreksel met gegevens over uw schoonvader, een B formulier (familiesamenstelling), een huwelijksakte, een huurcontract, attesten van uw werk, foto's en verschillende artikels over de situatie tussen sjieten en soennieten in Pakistan.

Het CGVS nam op 30/10/2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde. Ook in hoofde van uw echtgenoot A.(...) W.(...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 02/12/2013 gingen u en uw echtgenote tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ("RvV"). Op 13/03/2014 bevestigde de "RvV" de beslissing van het CGVS.

U diende op 25/06/2014 een tweede asielaanvraag in. Op 25/06/2014 heeft uw echtgenoot tevens een tweede asielaanvraag ingediend. U en uw echtgenoot zouden niet teruggekeerd zijn naar Pakistan. U verwijst voor uw tweede asielaanvraag naar de verklaringen van uw man en de nieuwe documenten die uw man aanbrengt.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde uw echtgenoot op 25/06/2014 volgende documenten neer: een origineel document met de nieuwe elementen uitgaande van uw Belgische advocaat, een kopie van een dreigbrief geschreven door uw broer, een kopie van een medisch attest van een Belgische huisarts, een kopie van de Belgische schoolresultaten van uw dochter, artikels aangaande de algemene situatie in Pakistan en een kopie van een envelop.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u met uw familie en schoonfamilie omwille van uw huwelijk zou hebben, moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 30 oktober 2013 wees het CGVS onder meer op het gebrek aan identiteitsdocumenten, dat u geen zicht gaf op uw recente verblijfplaatsen en het tijdstip waarop u Pakistan verliet. Daarenboven kwam het CGVS tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken. Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Het CGVS merkt op dat u en uw echtgenote bij jullie tweede asielaanvraag nog steeds geen identiteitsstukken neerlegden (onder meer uw identiteitskaart en paspoort). Zodoende biedt u aan het CGVS nog steeds geen zicht op uw identiteit, noch op uw recente verblijfplaatsen, noch op de wijze hoe u naar België bent gereisd. Dit ondermijnt reeds de oprechtheid van uw tweede asielaanvraag. Heden geeft u in concreto aan dat uw broer u een dreigbrief heeft gestuurd. U legde de kopie van deze dreigbrief ook voor (zie document 2, groene map). Met betrekking tot dit nieuwe document dat u nu aanbrengt, met name een kopie van een dreigbrief, ter ondersteuning van de motieven die u hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (zie document 2, blauwe map). Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U stelde dat uw broer de originele dreigbrief zou hebben opgestuurd naar het adres van uw Belgische advocaat (zie administratief dossier). Het is dan ook opmerkelijk dat u het originele document niet voorlegde. Aangaande deze dreigbrief kunnen nog volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo is het opvallend dat u eerst aangeeft dat u uw broer in Pakistan zelf eerst zou hebben aangeschreven gezien de beweerde problemen met uw familie (zie administratief dossier). Dit ondermijnt uw vrees voor uw familie die toch tegen uw huwelijk waren gekant. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de brief die u voorlegde niet ondertekend is. Het is ook opvallend dat de brief in het Urdu is neergepend maar de datum van opstelling in de Westerse kalender is opgesteld en niet in het Urdu. U hebt ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat die kopie van de dreigbrief daadwerkelijk van uw broer uitgaat. Deze dreigbrief vermag dan ook niet het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas te herstellen. Bijgevolg hecht het CGVS nog steeds geen geloof aan uw asielmotieven.

Verder bracht u nog een brief aan van uw Belgische advocaat die verwijst naar dit nieuwe element met name de dreigbrief van uw broer (zie document 1, groene map). Dit kan aanvaard worden maar bevat verder geen inhoudelijke informatie die beoordeeld kan worden. U bracht nog de Belgische schoolresultaten aan van uw dochter maar het CGVS kan hier geen rekening mee houden gezien dit geen voorwerp uitmaakt van uw beweerde problemen in Pakistan (zie document 4, groene map). U bracht geen geloofwaardige of concrete elementen aan waarom uw dochter geen scholing zou kunnen volgen in Pakistan. De kopie van een enveloppe die u aanbracht kan zondermeer aanvaard worden maar bevat geen inhoudelijke informatie (zie document 6, groene map).

Vervolgens verwees u naar de algemene situatie in Pakistan (zie administratief dossier). Een loutere verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond, wat u niet heeft gedaan. U legde weliswaar verschillende stukken voor waaruit de problemen tussen soennieten en sjiïeten blijken en verwijzingen naar de algemene situatie in Pakistan, maar deze documenten betreffen niet uw persoonlijke problemen (zie document 5, groene map). Deze documenten kunnen bovendien onderstaande appreciatie van de veiligheidssituatie in uw regio niet ombuigen. Gezien u nog steeds geen duidelijk zicht geeft op uw precieze situatie, acht het CGVS zich dan ook niet in staat om een juist oordeel te vellen over het door u beweerde risico bij terugkeer naar Pakistan.

Wat de medische problemen van uzelf betreft (en waarvan u een medisch attest voorlegde) dient verder te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen".

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht

van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïdoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geïdoleerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balochistan te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Balochistan een lange strijd tussen separatisten en de overheid kent, waarbij tribale groeperingen strijden voor meer politieke autonomie en het verwerven van controle over de minerale bodemrijksdommen. Het conflict in Balochistan valt evenwel qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiietische Hazara-minderheid in Quetta geïdoleerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel

geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

wUw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die worden aangehaald door haar echtgenoot A.W. In het verzoekschrift van verzoekster worden dezelfde middelen en argumenten aangevoerd als die aangevoerd door A.W.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 128 468 van 1 september 2014 het beroep van verzoeksters echtgenoot A.W. tegen de beslissing d.d. 28 juli 2014 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (in het kader van diens derde asielaanvraag) tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij en zijn echtgenote reeds bij de eerste asielaanvraag verklaard hebben waarom zij niet in het bezit zijn van hun identiteitsdocumenten en dat zij hun familie in Pakistan vrezen, waardoor het voor hen onmogelijk is om daar hulp te vragen om identiteitsdocumenten te bekomen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzoekt bovendien niet of de stukken nieuwe elementen betreffen. Verzoeker argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken. Vervolgens verwijst verzoeker naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot. Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsovereenkomstig overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoeker laat gelden dat in casu niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde enkel dat het niet moeilijk is om in Pakistan valse en/of vervalste documenten te verkrijgen aangezien er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst.

Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse

wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker bevestigt dat hij achter zijn vorig asielrelaas blijft staan. Hij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. De dreigbrief die hij ontving van zijn broer dateert van 7 juni 2014 en is dus ontegensprekelijk een nieuw element. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op zijn familiale situatie en aantonen wat hem te wachten staat bij terugkeer naar Pakistan, betreft het wel degelijk een nieuw element dat de essentie van haar relaas uitmaakt. De verwerende partij kan dus niet met stellige zekerheid in het kader van haar prima facie-beoordeling beweren dat de nieuwe documenten geen verband aantonen met verzoekende partij.

Waar de verwerende partij het, gelet op de problemen met de familie, opvallend vindt dat de verzoekende partij eerst zelf haar broer heeft aangeschreven verduidelijkt verzoeker dat hij probeerde om vergiffenis te vragen en de brief verstuurd vanuit het adres van zijn raadsman waardoor zijn familie niet precies zou weten waar hij verblijft maar toch zou weten dat hij de intentie heeft om het bij te leggen met de familie. Het antwoord dat hij kreeg was echter ontstellend en hij besloot om terug asiel aan te vragen. Waar de verwerende partij volgens verzoeker aanneemt dat de brief niet geloofwaardig is omdat deze niet is ondertekend en zij de brief bijgevolg niet moeten onderzoeken, wijst verzoeker erop dat de enveloppe waarin de brief werd verstuurd werd ook als een nieuw stuk werd ingediend en perfect door de verwerende partij kon worden onderzocht. Op de enveloppe staan de gegevens van de afzender.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in casu het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ook nagelaten om verzoeker te horen aangaande de dreigbrief die hij ontving van zijn broer, hetgeen zeer onzorgvuldig is.

Om deze reden en omdat in casu niet werd nagegaan of de overgemaakte stukken 'nieuwe elementen' betreffen, meent verzoeker dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1212058Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voorts beperkt tot de stelling dat het onzorgvuldig is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoeker niet te horen gelet op het belang van het nieuw ingeroepen stuk in deze zaak.

Het 'horen' betekent echter niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de ondertekening van het gehoorverslag van 11 juli 2014 door verzoeker blijkt dat hij wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de loutere stelling dat het niet horen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker concretiseert niet welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

2.4. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2014, weigeringsbeslissing die bevestigd werd bij arrest nr. 120580 van 13 maart 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een origineel document met de nieuwe elementen aangaande zijn tweede asielaanvraag uitgaande van zijn Belgische advocaat, een kopie van een dreigbrief geschreven door zijn broer, een kopie van een medisch attest van een Belgische huisarts, een kopie van de Belgische schoolresultaten van zijn dochter, artikels aangaande de algemene situatie in Pakistan en een kopie van een enveloppe neer.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of de stukken in deze nieuwe elementen betreffen, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten terecht oordeelt als volgt: "(...)

Het CGVS merkt op dat u en uw echtgenote bij jullie tweede asielaanvraag nog steeds geen identiteitsstukken neerlegden (onder meer uw identiteitskaart en paspoort). Zodoende biedt u aan het CGVS nog steeds geen zicht op uw identiteit, noch op uw recente verblijfplaatsen, noch op de wijze hoe u naar België bent gereisd. Dit ondermijnt reeds de oprechtheid van uw tweede asielaanvraag.

Heden geeft u in concreto aan dat uw broer u een dreigbrief heeft gestuurd. U legde de kopie van deze dreigbrief ook voor (zie document 2, groene map). Met betrekking tot dit nieuwe document dat u nu aanbrengt, met name een kopie van een dreigbrief, ter ondersteuning van de motieven die u hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (zie document 2, blauwe map). Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U stelde dat uw broer de originele dreigbrief zou hebben opgestuurd naar het adres van uw Belgische advocaat (zie administratief dossier). Het is dan ook opmerkelijk dat u het originele document niet voorlegde. Aangaande deze dreigbrief kunnen nog volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo is het opvallend dat u eerst aangeeft dat u uw broer in Pakistan zelf eerst zou hebben aangeschreven gezien de beweerde problemen met uw familie (zie administratief dossier). Dit ondermijnt uw vrees voor uw familie die toch tegen uw huwelijk waren gekant. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de brief die u voorlegde niet ondertekend is. Het is ook opvallend dat de brief in het Urdu is neergepend maar de datum van opstelling in de Westerse kalender is opgesteld en niet in het Urdu. U hebt ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat die kopie van de dreigbrief daadwerkelijk van uw broer uitgaat. Deze dreigbrief vermag dan ook niet het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas te herstellen. Bijgevolg hecht het CGVS nog steeds geen geloof aan uw asielmotieven.

Verder bracht u nog een brief aan van uw Belgische advocaat die verwijst naar dit nieuwe element met name de dreigbrief van uw broer (zie document 1, groene map). Dit kan aanvaard worden maar bevat verder geen inhoudelijke informatie die beoordeeld kan worden. U bracht nog de Belgische schoolresultaten aan van uw dochter maar het CGVS kan hier geen rekening mee houden gezien dit geen voorwerp uitmaakt van uw beweerde problemen in Pakistan (zie document 4, groene map). U bracht geen geloofwaardige of concrete elementen aan waarom uw dochter geen scholing zou kunnen volgen in Pakistan. De kopie van een enveloppe die u aanbracht kan zondermeer aanvaard worden maar bevat geen inhoudelijke informatie (zie document 6 , groene map).

Vervolgens verwees u naar de algemene situatie in Pakistan (zie administratief dossier). Een loutere verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond, wat u niet heeft gedaan. U legde weliswaar verschillende stukken voor waaruit de problemen tussen soennieten en sjieten blijken en verwijzingen naar de algemene situatie in Pakistan, maar deze documenten betreffen niet uw persoonlijke problemen (zie document 5, groene map). Deze documenten kunnen bovendien onderstaande appreciatie van de veiligheidssituatie in uw regio niet ombuigen. Gezien u nog steeds geen duidelijk zicht geeft op uw precieze situatie, acht het CGVS zich dan ook niet in staat om een juist oordeel te vellen over het door u beweerde risico bij terugkeer naar Pakistan.

Wat de medische problemen van uzelf betreft (en waarvan u een medisch attest voorlegde) dient verder te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van

de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. (...)”.

Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt terecht opgemerkt als volgt: “(...)

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u met uw familie en schoonfamilie omwille van uw huwelijk zou hebben, moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 30 oktober 2013 wees het CGVS onder meer op het gebrek aan identiteitsdocumenten, dat u geen zicht gaf op uw recente verblijfplaatsen en het tijdstip waarop u Pakistan verliet. Daarenboven kwam het CGVS tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken. Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de RVV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid. (...)”

Er kan niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Waar de verwerende partij het, gelet op de problemen met de familie, opvallend vindt dat de verzoekende partij eerst zelf haar broer heeft aangeschreven verduidelijkt verzoeker dat hij probeerde om vergiffenis te vragen en de brief verstuurde vanuit het adres van zijn raadsman waardoor zijn familie niet precies zou weten waar hij verblijft maar toch zou weten dat hij de intentie heeft om het bij te leggen met de familie. Waar het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing opmerkt dat de brief niet was ondertekend verwijst verzoeker naar het bestaan van de enveloppe waarin deze brief was verstuurd en waarop de gegevens van de afzender staan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft echter nagelaten de enveloppe te onderzoeken.

De Raad stelt vast dat verzoeker voorbij gaat aan de overweging met betrekking tot de neergelegde enveloppe die werd opgenomen in de bestreden beslissing: “(...) De kopie van een enveloppe die u aanbracht kan zondermeer aanvaard worden maar bevat geen inhoudelijke informatie (zie document 6 , groene map).(...)”.

Hieruit blijkt dat de enveloppe werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen wel degelijk werd bekeken. De Raad meent dat correct werd vastgesteld dat dit document geen inhoudelijke informatie bevat. Het gegeven dat op de enveloppe gegevens van de afzender zijn aangebracht doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de brief zelf niet is ondertekend.

Waar verzoeker verduidelijkt dat hij probeerde om vergiffenis te vragen en daarom de brief verstuurde vanuit het adres van zijn raadsman waardoor zijn familie niet precies zou weten waar hij verblijft maar toch zou weten dat hij de intentie heeft om het bij te leggen met de familie, wijst de Raad erop dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het ongeloofwaardig relaas zoals reeds vastgesteld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en zijn bijkomende verklaringen in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt

die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal oordeelt als volgt:

"(...)Heden geeft u in concreto aan dat uw broer u een dreigbrief heeft gestuurd. U legde de kopie van deze dreigbrief ook voor (zie document 2, groene map). Met betrekking tot dit nieuwe document dat u nu aanbrengt, met name een kopie van een dreigbrief, ter ondersteuning van de motieven die u hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (zie document 2, blauwe map). Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U stelde dat uw broer de originele dreigbrief zou hebben opgestuurd naar het adres van uw Belgische advocaat (zie administratief dossier). Het is dan ook opmerkelijk dat u het originele document niet voorlegde. Aangaande deze dreigbrief kunnen nog volgende opmerkingen gemaakt worden. (...) Het is ook opvallend dat de brief in het Urdu is neergepend maar de datum van opstelling in de Westerse kalender is opgesteld en niet in het Urdu. U hebt ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat die kopie van de dreigbrief daadwerkelijk van uw broer uitgaat. Deze dreigbrief vermag dan ook niet het ongeloofwaardige karakter van uw asielerlaas te herstellen. Bijgevolg hecht het CGVS nog steeds geen geloof aan uw asielmotieven.

Verder bracht u nog een brief aan van uw Belgische advocaat die verwijst naar dit nieuwe element met name de dreigbrief van uw broer (zie document 1, groene map). Dit kan aanvaard worden maar bevat verder geen inhoudelijke informatie die beoordeeld kan worden. U bracht nog de Belgische schoolresultaten aan van uw dochter maar het CGVS kan hier geen rekening mee houden gezien dit geen voorwerp uitmaakt van uw beweerde problemen in Pakistan (zie document 4, groene map). U bracht geen geloofwaardige of concrete elementen aan waarom uw dochter geen scholing zou kunnen volgen in Pakistan. (...)

Vervolgens verwees u naar de algemene situatie in Pakistan (zie administratief dossier). Een loutere verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond, wat u niet heeft gedaan. U legde weliswaar verschillende stukken voor waaruit de problemen tussen soennieten en sjiïeten blijken en verwijzingen naar de algemene situatie in Pakistan, maar deze documenten betreffen niet uw persoonlijke problemen (zie document 5, groene map). Deze documenten kunnen bovendien onderstaande appreciatie van de veiligheidssituatie in uw regio niet ombuigen. Gezien u nog steeds geen duidelijk zicht geeft op uw precieze situatie, acht het CGVS zich dan ook niet in staat om een juist oordeel te vellen over het door u beweerde risico bij terugkeer naar Pakistan.

Wat de medische problemen van uzelf betreft (en waarvan u een medisch attest voorlegde) dient verder te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980..

(...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het

land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.(...)"

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker tracht, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Hij argumenteert in dit verband dat in casu in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen aangezien het nieuwe document dateert van 7 juni 2014 en dat de nieuwe elementen betrekking hebben op zijn familiale situatie zodat evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling kan beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld niet worden ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor zover verzoeker tot slot nog meent dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoeker in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: “Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. (...)"

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekende partij andere elementen heeft aangehaald waaruit een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat het motief waarin wordt gesteld dat het ontbreken van identiteitsdocumenten de oprechtheid van verzoekers asielrelaas ondermijnt een overtollig motief is en dat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

Dienvolgens wordt geconcludeerd dat (ook) verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF